

Extra City _____ Kunsthal Antwerpen

persbericht

Nina Beier
Ian Breakwell
Jonathan Lahey Dronsfield
Kris Kimpe
John Latham
Laure Prouvost
Mladen Stilinović

Museum of speech

Museum of Display
20.05 - 03.07.2011

A Slowdown at the Museum
02.09 - 23.10.2011

25.03. - 01.05.2011

Opening
24.03. / 19:00

Extra City

Museum of Speech

Met werken en interventies van John Latham, Mladen Stilinović, Nina Beier, Laure Prouvost, Jonathan Lahey Dronsfield, Ian Breakwell, Kris Kimpe

Curator: Mihnea Mircan

25/03 – 01/05/2011

Opening donderdag 24 maart om 19u

adres:

Extra City Kunsthal Antwerpen
Tulpstraat 79 – BE 2060 Antwerpen
tram 12, stop Gasstraat

openingsuren:

woensdag – zondag 14u-19u
donderdag 14u- 20u
gesloten op feestdagen

informatie: www.extracity.org

perscontact:

Sarah Bruynoghe
sarah.bruynoghe@extracity.org

T +32 3 677 16 55

Extra City _____ Kunsthal Antwerpen

***Museum of Speech* is de eerste in een serie van drie presentaties die de mechanismen en onderhandelingen onderzoeken door dewelke 'kunst' en 'het instituut' de ruimten die ze samen bewonen delen of verdelen. Gevolgd door *Museum of Display* en eindigend met **A Slowdown at the Museum**, doorloopt de serie – als een narratief alibi – het versnelde scenario van een fictief kunstinstituut. Deze verhaallijn over het ontstaan, de belemmering en de ontbinding of wederopstanding van een 'museum' moet niet gelezen worden als een allegorie op de toekomstige programmering van Extra City, noch als een kritiek op een gevestigde en specifieke manier van omgaan met kunst. Eerder doorkruist ze de verschillende opvattingen omtrent een 'museum' en de bijzondere benaderingswijze die kunstwerken vereisen.**

Een 'museum' kan een plaats zijn waar artefacten of relieken worden geordend om te getuigen van historische vooruitgang, of van een aanspraak op symbolische autoriteit, die medeplichtig is aan andere controlevormen over objecten en subjecten. Het kan echter ook gezien worden als een onstabiele verzameling van werken en praktijken die ernaar verlangen elders te zijn en anders begrepen te worden, die tegenargumenten voortbrengen betreffende de manier waarop het 'museum' handelt en zo een permanent polemisch veld afbakenen. Gedurende de laatste decennia hebben kunst en het kunstinstituut elkaar bestudeerd en geobserveerd, maar ook gekopieerd, overheerst, ontweken en gedomineerd. De artistieke praktijken die in dit verkorte scenario aan bod zullen komen, alsook het fictieve museum zelf, zijn daarom niet bedoeld als elkaars illustraties, maar genereren in hun onderlinge samenhang een gelaagde context van onderzoek en toetsing. Ze voeren elkaar op in een ruimte van aandacht en verplichting.

De drie episodes spreken – met en door de gepresenteerde werken – over stem en echo, over hoe het 'museum' overgaat tot buikspreek: verschillende tegenwoordigheden worden samengebracht door het uitdrukken van een stem in afwezigheid van de kunstenaar. De serie spreekt over 'display' als prothetisch element tussen ongelijke fragmenten en ideologische gehelen. De loskoppelingen en symmetrie die het fictieve museum zo fabriceert, worden onderbroken in de epiloog. De laatste episode brengt het formuleren van bezwaren ten overstaan van (historiografische) contraproductiviteit samen met het moment waarop het archief voorgoed wordt afgesloten. Het 'museum' staat op gespannen voet met zichzelf en gaat in staking: wat oorspronkelijk gepland was als een aanloop naar verbintenis en politieke actie, resulteert in afscheiding en vertraging.

Het traditionele script van institutionele kritiek, dat een machtsoverdracht opvoert tussen de radicale kunstenaar en de geëmancipeerde toeschouwer, wordt overgeplaatst naar de andere kant van (wat in dat script werd opgevoerd als) de 'barricade'. Als protest ten aanzien van een onzekere ingebruikname of een onderdrukkend regime, verdubbelt een 'slowdown' de tijd die het maken van een arbitraire beslissing inneemt om tot een praktische uitkomst te komen. Welke effecten zouden zo een vertraging hebben op hoe het 'museum' zichzelf toont en op onze gewaarwording van historische positionering? Welke waarheden over kunst zouden moeten worden weerhouden of oningevuld blijven? Welke andere velden van ideologische onrust zou het 'museum' zo dan zichtbaar maken? In deze kroniek van een aangekondigde implosie functioneert elk moment en element als zowel inleiding, als slotwoord.

Museum of Speech verzamelt meningen, waarschuwingen en beloftes, grootsprakerigheid en zijn antoniemen, invocaties, sporen van de belofte van de avant-garde tot universele tendensen – een bescheiden poëzie van kritiek, of van provisorische formuleringen over zaken die we niet kunnen

Extra City _____ Kunsthal Antwerpen

kennen, maar waarover men niet mag zwijgen. Naast werk van **John Latham**, **Mladen Stilnovi**, **Nina Beier** en **Laure Prouvost**, presenteert *Museum of Speech* een script en een performance door filosoof **Jonathan Lahey Dronsfield**, een film van **Ian Breakwell** en de eerste fase in een evoluerend architecturaal project van **Kris Kimpe**.

In november 2011 Extra City zal de 'Museumreeks' gevolgd worden door een presentatie die precies datgene onderzoekt wat hierboven werd geïndiceerd – of geactualiseerd – met het uithalen van het 'museum'. Gesitueerd in de publieke ruimte en reagerend op de bezorgdheden en aan identiteit gerelateerde moeilijkheden van kunst in openbare ruimte, bieden recente projecten en voorstellen van **Hans van Houwelingen** en **Jonas Staal** een ander perspectief. Van hieruit wordt de inflatie van de huidige memoriecultuur en de collectieve Freudiaanse lapsussen en ravages van het populisme die ze verhult – zowel in Nederland als in de verwrongen kaart van het huidige Europa – beschouwd. Het project wordt georganiseerd in samenwerking met Stroom Den Haag.

Een reeks *Permanent Interventions*, die alterneert in ritme en conceptuele strekking, vormt een andere laag in de programmering en gaat van start met werk van **Pavel Büchler**. Individuele kunstenaars worden uitgenodigd om te reageren op de tentoonstellingsruimte van Extra City en met name op het tijdelijke karakter ervan. De *Permanent Interventions* zullen ideeën met betrekking tot de toekomst formuleren, alsook de mogelijkheid nagaan om die toekomst te fabuleren of te vermaterialiseren, in tegenstelling tot andere, oncontroleerbare toekomsten. De werken komen tot stand vanuit de idee van een 'open einde', geïnstalleerd voor 'zo lang als mogelijk' en zullen de ruimte van Extra City stelselmatig opvullen als een omgekeerd equivalent van het potentiële vertrek uit het huidige gebouw – als een methodologie voor en tegen het onbekende.

Tot slot ontvouwt *Extra Academy*, een spontane alliantie tussen Extra City, de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten en Sint Lucas Antwerpen, zich in samenwerking met een netwerk van genodigden en studenten. *Extra Academy* is een kleinschalige, structurele dienst 'in progress', die verschillende instrumenten aanreikt onder het mom van het aanvullen – of verstoren – van academische modellen en reflecties. Het format ontwart het punt waarop ideeën zich vermaterialiseren en geconfronteerd worden met hun waarneembare consequenties. Het bevraagt de pedagogische wending in de kunsten, alsook de volgende wending die deze tendens weer zal verdringen. Het voorziet de tijd en ruimte voor de plasticiteit van ideeën en voor de manifestatie van alternatieve trajecten. De eerste gastsprekers van dit programma zijn **Maurizio Bortolotti** and **Ergin Cavu oglu**.